

nguyenthi leyen

Có Đều có Cuộc Ngụy N và An táng Trong Nghĩa Trang của XĐo Nhng Ai Đã Chết Vì T T Không?

§ Lm Phanxicô Xaviê Ngô Tôn Hùng

Trúc khi trả lời câu hỏi trên, xin đừng nói qua v nhng thay đổi trong giáo lý của Giáo Hội và việc hỏa táng (cremation) và cuộc ngụy n cho nhng người đã tử chết.

Chức mới tin họu còn nh là trước Công Đồng Vaticanô II (1962-65), Giáo Hội cấm việc hỏa táng xác người chết vì lý do có bè rị (heresy) kia đã chết ng lị niềm tin và s sng lị của xác chết nh giáo lý Giáo Hội dạy. Nhóm này đã hô hào dứt xác người chết để thách đ xem Giáo Hội còn gì nữa để tin vào s sng lị của xác chết đã ra tro bụi.

Vì thế, Giáo Hội đã cấm các tín họu không được thiếu xác người chết để không làm chứng cho nhng kẻ sai lầm nói trên huyênh hoang qung bá tà thuyết của chúng.

Mặt khác, trước đây nay, Giáo Hội vẫn dạy rằng tử chết không nhng là tội nghịch điu răn thế Năm, mà còn là một gng x u to l n phải tránh. Cho nên, đã có thời Giáo Hội, để c biệt Việt Nam trước Công Đồng Vaticano II, đã cấm cả hành tang l cho người tử cũng nh không cho an táng trong đất thánh của h Đo vì gng x u t sát.

Nhng phải nói ngay là thời đó Giáo Hội cấm vì gng x u của tội t sát chết không phải vì mu n phán đoán rằng người tử đã sa hỏa ngục rồi, nên không cần cuộc ngụy n cho họ nữa.

Rồi thời gian trôi qua, bè rị kia cũng tiêu tan, vì không ai tin theo họ cả, nên từ sau Công Đồng hiện nay, Giáo lý mới của Giáo Hội, để c Đc c Giáo Hoàng Gioan-Phaolô II (nay là Chân Phc) ký ban hành ngày 11 tháng 10 năm 1992 có nhng lị dạy đáng chú ý nh sau việc cấm

hồ a táng và an táng kồ chồ t vì tồ tồ.

1- Vồ viồ c hồ a táng (cremation) xác kồ chồ t:

Giáo lý mồ i mồ i đồ y rồ ng: "Giáo Hồ i cho phép hồ a táng, nồ u viồ c này không đồ ng đồ n niồ m tin vào sồ sồ ng lồ i cồ a xác kồ chồ t". (x. SGLGHC, sồ 230)

Nghĩa là theo Giáo Hồ i đồ y, thì dù đồ đồ c chôn cồ t và bồ tiêu tan trong lòng đồ t hay đồ đồ c hồ a thiêu thành tro bồ i, xác kồ chồ t vồ n đồ đồ c quyồ n năng cồ a Thiên Chúa cho sồ ng lồ i, kồ t hồ p cùng vồ i linh hồn đồ hoồ c đồ đồ c vào an nghỉ muôn đồ i vồ i Thiên Chúa trong Nồ đồ c Hồ ng Sồ ng hay bồ xa lìa Thiên Chúa vĩnh viồ n trong nồ i gồ i là hồ a ngồ c.

Do đó, ngồ đồ i tín hồ u ngày nay đồ đồ c phép hồ a táng thân nhân đã qua đồ i hay đem chôn cồ t ngoài nghĩa trang nhồ tồ c lồ đã có tồ lâu đồ i. Nhồ ng phồ i tôn trồ ng xác chồ t cồ a thân nhân đồ đồ c mai táng hay đồ đồ c thiêu đồ t thành tro bồ i đồ ng trong các hồ p đồ cồ t giồ trong gia đình hay đồ nồ i nhà thồ nào có nhồ n cồ t giồ các hồ p tro này. Nghĩa là đồ đồ c hồ a táng nhồ ng phồ i tin xác dù đã ra tro bồ i, vồ n sồ đồ đồ c sồ ng lồ i nhồ Giáo Hồ i đồ y. Do đó, phồ i cồ t giồ tro cồ a xác đồ đồ c hồ a táng chồ không đồ đồ c đem ra trồ i ngoài sông, hồ hay biồ n cồ nhồ nhồ ng ngồ đồ i ngoài Công giáo đã làm. Vì nhồ vồ y, là vô tình chia sồ niồ m tin cồ a nhồ ng ngồ đồ i này cho rồ ng con ngồ đồ i là hồ không nên phồ i trồ vồ vồ i hồ vô, đồ tan biồ n trong thiên nhiên vũ trồ, và không còn hy vồ ng nào vồ sồ sồ ng lồ i nồ a. Đây là đồ u nghịch vồ i niồ m tin cồ a Kitô Giáo đồ y phồ i "tin xác loài ngồ đồ i ngày sau sồ ng lồ i" (dù đồ đồ c chôn cồ t hay hồ a thiêu), nhồ chúng ta đồ c trong Kinh Tin Kính mồ i ngày Chúa Nhồ t và Lồ trồ ng.

2- Vồ nhồ ng ngồ đồ i đã tồ tồ chồ t:

Giáo lý mồ i cồ a Giáo Hồ i cũng đồ y rồ ng: "Tồ tồ là ngồ ch vồ i tình yêu cồ a Thiên Chúa hồ ng sồ ng... Nhồ ng không nên tuyồ t vồ ng vồ đồ n cồ u đồ cồ a nhồ ng ngồ đồ i đã tồ tồ. Thiên Chúa có thồ dành cho hồ mồ t cồ hồ i đồ sám hồ i bồ ng nhồ ng con đồ đồ ng mà chồ mình Ngài biồ t. Giáo Hồ i cồ u nguyồ n cho nhồ ng ngồ đồ i đã tìm cách hồ y hồ i mồ ng sồ ng mình". (x. SGLGHC, sồ 2281, 2283).

Nhưng thật rõ ràng cho thấy là, mặc dù lên án hành vi tước đoạt hay trợ giúp cho hành vi này, nhưng Giáo Hội không phán đoán gì về sự phẫn nộ của những người tước đoạt mà chỉ dấy lên sự nguy hiểm cho họ mà thôi. Có nghĩa là việc phẫn nộ dành cho họ mang tính an táng như Thánh Lễ ở nhà thờ hay cửu nguy ngoài nhà quàn (Funeral Home) và được chôn cất như mọi tín hữu khác. (việc này các giáo xứ đang làm. Khi có ai chết thì cha xứ phải làm lễ chôn cất theo lời yêu cầu của thân nhân, nhưng không được hỏi lý do chết và tước đoạt an táng nếu người chết đã tước đoạt). Số dĩ thế, vì không có kho tàng giáo lý, giáo luật nào cấm đem xác người tước đoạt vào nhà thờ để cửu nguy hoặc chôn cất xác đó ở nghĩa trang Công giáo.

Do đó, nếu ai nào cấm đoán việc này là đã đi ngược lại với giáo lý của Giáo Hội dấy lên sự nguy hiểm cho những người tước đoạt như đã trích dẫn ở trên. Cửu nguy ngoài nhà thờ có nghĩa là mình không biết Chúa đã phán đoán họ ra sao, nên chỉ biết phó thác họ cho lòng nhân từ, khoan dung vô biên của Chúa mà thôi. Đây là quan điểm thần học quân bình hơn và phải nhắc nhở các Kitô hữu, và cách riêng của những người tước đoạt, vì chính mình Thiên Chúa biết rõ lý do đã tước đoạt họ đến chết. Chúng ta tin tưởng lòng nhân từ và phán đoán công minh của Thiên Chúa dành cho những người chết ngạt hay bị tước đoạt hay bị tước đoạt vào con đường họ hay họ đi mình, nhất là thông cảm và nâng đỡ cho thân nhân nhân còn sống của những người đã tước đoạt chết. Trong tang lễ, linh mục cũng phải tránh không nên nói gì về nguyên nhân cái chết mà chỉ nhìn nhận lòng thương xót vô biên và phán đoán công minh của Chúa để phó thác người đã chết cho lòng thương xót của Chúa mà thôi.

Tuy nhiên, giáo luật của Giáo Hội có cấm việc cử hành tang lễ theo nghi thức của Giáo Hội cho những người rơi vào một trong những trường hợp sau đây:

1- Những người dị giáo (heretics) tức những người chấp nhận hay nghi ngờ một chân lý đức tin phổ quát, sau khi đã được rửa tội trong Giáo Hội Công giáo

2- Những người bội giáo (apostates) là những người chối bỏ toàn bộ đức tin Kitô Giáo và ngoan cố không chịu thay đổi lầm của mình.

3- Những người ly giáo (schismatics) là những người không còn tuân phục Đức Thánh Cha và những người thay thế ngài coi sóc tín hữu trong toàn Giáo Hội. Nghĩa là không còn tuân phục hiếp thông với Giáo Hội Công Giáo do Đức Thánh Cha là Chủ Chăn duy nhất có thẩm quyền dứt chặn "các chi nhánh của Thiên Chúa" thay thế cho Chúa Kitô trên trần thế này.

4- Những người chết nên hỏa táng thì hài của mình vì những lý do nghề nghiệp vì đức tin Kitô Giáo. (không tin xác ngày sau sống lại)

Nếu những người nói trên không thể đưa ăn năn thì người nào trước khi chết thì phải chịu an táng họ theo nghi thức của Giáo Hội. (x. giáo luật số 1184). Có nghĩa là không được cử hành tang lễ theo nghi thức của Giáo Hội.

Ngoài những trường hợp trên, không có khoản giáo luật hay giáo lý nào cấm cử hành tang lễ cho người chết cũng như cấm chôn xác đó trong nghĩa trang công giáo.

Nhưng vậy, ai cấm đoán như trên là đã tự ban hành luật riêng của mình, trái ngược với giáo lý và giáo luật của Giáo Hội.

Tại sao người ta lại tự dằn quy định phán đoán sự phạm tội đối với các kẻ chết?

Tại sao không nghĩ rằng những người chết cũng không hẳn là đã hoàn toàn chịu sự Thiên Chúa, (mà có thì cũng không ai biết được, trừ một mình Chúa). Họ chịu cái chết có thể vì những hoàn cảnh vô cùng khó khăn gặp phải trong cuộc sống, hoặc những đau khổ vì bệnh tật, vì nghèo đói, vì bất công xã hội hay vì hoàn cảnh éo le, tuy vậy sống trong gia đình... đã thúc đẩy họ chịu cái chết để tìm giải thoát mà không biết đó là đi vào trái ngược với tình thương của Chúa là Đấng duy nhất nắm quyền sinh tử của mọi người.

Hơn nữa, tại sao lại muốn giải thích lòng thương xót vô biên của Thiên Chúa, "Đấng muốn cho mọi người được cứu độ và nhận biết chân lý" (1Tm 2 :4) để tự ý ban hành luật riêng của mình cấm cử hành tang lễ hay cho an táng người chết trong nghĩa trang của họ Đáo?

Sau hết, làm như vậy có giúp an ủi, nâng đỡ thân nhân người chết hay đã tước đoạt, hay là bêu xấu họ cách công khai trong giáo xứ của họ, và do đó, có thể làm mất đức tin của họ vì họ chẳng biết được những gì và thực hành giáo lý mà của Giáo Hội đối với người chết, nghĩa là không được phán đoán gì về sự phạm tội đối với họ như đã trích dẫn ở trên.

Lm Phanxicô Xaviê Ngồ Tôn Huồ n
